

kärlekslängtan och nuet

mannen med de blå vemodiga ögonen satt och tittade ut över heden i kvällningen och frågade sig om längtan verkligen skulle göra så ont.

han bar den tung och märkte inte vindens ljumma smekning på sin kind, inte heller doften av det nyfallna sommarregnet eller fågeln som sjöng sin sång enbart för honom

sorgsen blickade han upp mot stjärnorna, efter en stund tyckte han sig höra en röst,

kom den från hans inre eller var det stjärnorna som talade?

kunde det vara så att den kommit till honom för att ge svar på hans fråga om längtan? hans eviga längtan efter kärlek, helhet, en kvinna vid hans sida, något mer att leva för.

närvaro i nuet i närvaro

han hörde rösten, mer som toner än som urskiljda ord och underligt nog tyckte han sig kunna känna ett budskap.

mannen lyssnade nyfiket och kunde känna hur en närvaro spred sig i hans varelse, han blev mer och mer uppmärksam på sin omgivning, kunde känna det nyfallna regnets lättnad och renhet, fåglarna som sjöng vackra melodier, och stjärnornas toner blev tydligare och tydligare, blandades med hans inre röst och kanske var de egentligen de samma toner?

hans längtan kändes med ens lättare, som en gåva, och han kunde känna hur han började släppa taget om vemodet.

längre bort kunde man se en kvinna komma gående mot heden